

Egy szociálpszichológus gondolataiból - Az ellopott lakodalom esete

A pénteki befogadáskor kért segítséget. Tartós élettársi kapcsolat után határozták el, hogy szombaton összeházasodnak. Egy kellemes vendéglőben lefoglalták a lagzihoz helyet, elküldték a meghívókat megrendelték, kifizették a vacsorát, és várták a jeles napot. Szerdán a vőlegény tanúja lett egy verekedésnek, amihez kihívták a rendőrséget, és az adatfelvételnél kiderült, hogy körözik. Több évvel ezelőtt volt egy lopás ügye. Két tárgyalásra el is ment, ezeket elnapolták, nem ment viszont el a harmadikra, amire lakcím változás miatt nem kapta meg az idézést, így kiadták ellene a körözést. Most meglett, és nem is engedték el. A menyasszony hiába várta aznap is, másnap is, azóta is. Talán telesírta már a párnát, és szégyenében, hogy meggondolta magát a vőlegény, talán még érdeklődni se fog utána, talán nyugtatóktól önkívületben átalussza az „esküvőjét”. meg az esti vacsorát. Majd csak a "mézeshetek" elején kapja meg vőlegénye portós levelét, hogy miért ne várja a múlt szombaton az esküvőre. Ha ez Európában történik lehet, hogy már a rendőrség értesítette volna a hozzátartozót a letartóztatásról, de hogy a börtönben az ottani „nevelő” megtette volna, az egészen biztos. Mihelyt értesült az esetről, azonnal összepakolhatott volna, és elmehetett volna a menyasszonyhoz, hogy elmondja a történeteket, amennyire lehet megnyugtassa, és átadja a vőlegénye üzenetét, ha van. Talán még a vacsora rendelést is segítette volna visszamondani, és ezzel megkímélte volna az ügyben teljesen vétlen hölgyet a hosszú kínos várakozástól, a kétségbeesett találgatástól, a szégyentől és nem utolsó sorban feleslegessé vált költségek legalább egy részétől.

Ha meg a „nevelő” ezután megejtve a hétvégi bevásárlást úgy döntött volna, hogy már megtette a mai kötelességét, és nem megy vissza az irodába, senki se mószerolta volna be a főnökének, így mindenki jól járt volna - már a körülményekhez képest persze.

Az eset azonban Budapesten történt, és a rendőrség nem értesítette az érintett hölgyet. Két nappal később a börtönben a nevelő döntött úgy, hogy felvállalja az esetleges számonkérést, és megpróbál segíteni. Telefonkönyve nem lévén, tizenöt percbe került, mire több ember közreműködésével sikerült kinyomozni a hölgy munkahelyi telefonszámát. Az állandó vonalhiány vagy foglalt jelzés miatt újabb tíz perc után sikerült megtudni, hogy a hölgy a munkahelyen nem szólt az esküvőről, de szabadságot vett ki, és láthatóan zaklatott állapotban éppen az imént ment haza, ahol persze nincs telefonja. Ennyi pech már túl sok volt ahhoz, hogy annyiba lehessen hagyni a próbálkozást. Felhívta segítségért a kerületi rendőrséget, hátha a környéken szolgáló járőrök beszólnának a megadott címre. A közömbösség csak úgy süttött a kagylóból. Be kellett látni, nincs segítség, csak tanulság: vigyázzon minden házasanatlan, aki lopásra készül vetemedni, mert könnyen lehet, hogy a saját lakodalomát lopja el magától.

Dr. Végh József